

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 326. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500966740416/facsimile.pdf> (tilgået 22. juni 2021)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

Saa snart Gill saae Fulton, ilede han hen og trykkede et varmt Kys paa hans Haand. »Gill aldrig glemme, at Herren fulgte ham op.« sagde han, »og hjalp Gill bort fra de slemme Mennesker og gav det smukke Tørklæde om Gills Pande; næst Gills Frue er der Ingen, som Gill vil holde mere af.«

»Hvordan er det nu med Din Frue?« spurgte Fulton.

»Gills Frue bedre,« svarede han, »men aldrig ganske glad; Gills Frue fortjene mange Penge, men Hr. Advokaten tage dem allesammen og bruge dem, som han vil.«

Da Fulton igjen senere besøgte Laura, havde hun fuldkommen vunden sin Ligevægt tilbage, og han hørte aldeles ingen Yttring meer, der antydede, at hun var misfornøiet med sin Stilling. Omsider, efterat hun endnu i tre til fire Uger havde fortryllet Londons Indvaanere med sin Virtuositet, drog hun bort for at begynde en Kunstreise gennem Holland og Tydskland til det høieste Norden, hvor hun, som det hed, havde modtaget et Engagement paa længere Tid og paa høist fordeeltige Vilkaar.

ELLEVTE CAPITEL.

Nogle Aar før Fulton forlod Amerika, var der kommen en Mand til London, der, understøttet af en rig Amerikaner, forsøgte at bygge en Dampbaad paa Themsen. Men dette mislykkedes ganske, og Baaden blev snart forladt, da Maskineriet aldeles ingen Virkning frembragte. Denne Mand var ingen Anden end hien Ramsey, hvis tidligere Forsøg Den-

nison med saa stor Ringeagt havde omtalt i sit Dagblad.

Ikke destomindre var dog Ramsey en særdeles duelig Mechanicus, der meget vel vidste, hvad der forhen var skeet for at løse den Opgave, paa hvilken nu ogsaa han flere Gange havde forsøgt sine Kræfter.

Kort efter sit sidste mislykkede Forsøg vendte Ramsey tilbage til Virginien, hvor han var født. Senere besøgte han ogsaa Philadelphia, hvor han hørte meget om Fultons Dampbaad, om hvis Indretning han søgte at skaffe sig en saa nøiagtig Kundskab, som muligt var; til samme Tid blev han ligeledes bekendt med det Tridseværk, som Fulton havde sammensat, og han saae flere Virkninger deraf, der gave ham store Tanker om Fultons Genie og Opfindelseskraft.

Da der var hengaaet nogle Aar, foretog Ramsey atter en Reise til England, hvor han vilde fortsætte sine Studier i den mekaniske Videnskab.

Neppe var han ankommen til London, før han opsøgte Fulton, der endnu dengang arbejdede under Veiledning af Benjamin West. Ramsey begyndte da strax at tale om Muligheden af at drive Skibe frem ved Damp og udviklede tillige den Tankegang, som han selv i denne Hensende havde fulgt.

»Paa den Vei gaar det vist ikke,« sagde Fulton, da han havde hørt Beskrivelsen af hans Maskineri, »imidlertid er det mig dog kjært, at der findes forstandige og indsigtfulde Mænd, der ansee denne Sag, for hvilken jeg selv har opoffret saa meget, for at være mulig. Jeg kan heller ikke troe Andet, end

at denne Hemmelighed dog tilsidst maa blive opdaget.«

Kort efter faldt Talen paa flere Opgaver i den Videnskab, som de begge dyrkede, og her udviklede Fulton en saa stor Mængde nye og originale Tanker, at Ramsey blev i høi Grad forbauset derved.

»De maa endelig ikke opgive Deres Ungdomsplan,« sagde omsider Ramsey, »thi skal Nogen i vor Tid løse denne Gaade, da er det rimeligt, at det bliver Dem.«

»Jeg vil heller ikke opgive den,« svarede Fulton, »tværtimod, hvad jeg saa sysler med, saa løbe dog mine bedste Tanker tilbage, ligesom Radier, til det Midtpunkt. Dog vil jeg ikke igjen begynde derpaa, før jeg har erhvervet mig en saa grundig Indsigt i Mechaniken, at jeg kjender alle de Hjælpe-midler, som Videnskaben tilbyder.«

I Ramseys Charakter var der en egen Blanding af praktisk Dygtighed og Enthusiasme. Denne Enthusiasme yttrede sig fornemmelig, naar der var Tale om de Fremskridt, man engang kunde vente i den mechaniske Kunst; thi da hændtes det ikke saa sjelden, at Indbildningskraftens Syner hos ham traadte istedenfor den beregnende Forstand, som han dog ellers langtfra manglede.

Saaledes paastod han allerede den næste Dag, da han igjen besøgte Fulton, at de Tider vilde komme, hvori det meste af det, der hidindtil var henlagt i Magiens og i Eventyrets Verden, skulde blive virkeligt ved Hjælp af den fremskridende Videnskab. »Intet Haandværk skal da mere drives med Menneskehænder,« sagde han; »de dristigste og

vidunderligste Bygninger skulle fremstaae, ligesom ved et Trylleslag, formedelst en forbedret Mechanik. Ved Hjælp af den skulle Menneskene vandre paa Havets Bund, flyve som Fugle igjennem Luften og gjennemtrænge Jorden i ubekjendte Dybder, hvorved man da ikke blot skal blive Herrer over uhyre Rigdomme, men tillige opdage mangfoldige nyttige Gjenstande, hvorom Verden endnu aldeles intet Begreb har.«

»Derom kunde dog vel være nogen Tvivl,« svarede Fulton, »idetmindste ligger alt dette temmelig langt borte.«

En anden Gang, da Fulton traf sammen med Ramsey, talte hiin blandt Andet ogsaa om flere Opfindelser, hvortil Ideerne gjærede i hans Indre. Dertil lyttede Ramsey med stor Opmærksomhed.

»De er aabenbar kaldet til at være Mechaniker,« sagde Ramsey omsider, »derfor raader jeg Dem til jo før jo heller at kaste Pensel og Palet bort for udelukkende at vie Dem til det Fag, hvortil De bedst er skikket.«

»Ja, det bliver vel sikkert at følge dette Raad,« svarede Fulton.

Fulton og Ramsey bleve nu jevnlige Omgangsvener og studerede i Fællesskab med hinanden; med Malerkunsten gik det derimod i denne Tid kun lidet fremad, og Benjamin West mærkede vel paa Fultons Arbejder, at han dengang endnu stærkere end før blev paavirket af en fremmed Magt, for hvis Indflydelse den egentlige, eller, som West udtrykkede sig, den ædlere Kunst maatte vige.

Da fik Fulton omsider Svar paa det ovenomtalte

Brev til Barlow, hvilket denne først modtog efter sin Tilbagekomst fra Afrika.

I dette Svar erklærede Barlow, at han ikke tvivlede paa, at et Panorama, saaledes som Fulton uden Tvivl kunde levere det, vilde gjøre stor Lykke i Paris, hvorfor han ogsaa høilig opmuntrede ham til saasomt, som muligt, at udføre sin Plan. »Du vil have baade Ære og Fordeel deraf,« saaledes sluttede Barlow sit Brev, »det gjælder blot om at gaae rask til Værks, før nogen Anden kommer Dig i Forkjøbet. Alt, hvad jeg kan virke til, at Din Plan kan lykkes, det skal ikke mangle, det kan Du stole paa. Jeg gjør saaledes sikker Regning paa, at vi snart skulde samles.«

Neppes havde Fulton læst dette Brev, før han meddeelte Indholdet deraf til Benjamin West. »Et saadant Arbejde er sikkert det Fornuftigste, De kan begynde paa,« sagde West; »thi derved vil De jo kunne forene de to Retninger i Deres Sjæl, der hidtil bestandig have ligget i Strid med hinanden.«

Ogsaa Ramsey raadede ivrig til, at han foreløbig skulde iværksætte denne Plan. »De vil derved rimeligviis vinde en Deel Penge,« sagde Ramsey, »De vil maaskee ogsaa vinde et Navn derved og slutte Bekjendtskaber med Mænd af Indflydelse, alt dette kan da igjen være Dem til Hjælp ved Udførelsen af Deres høiere og vigtigere Planer.«

Der ere flere Perioder i Fultons Liv, med Hensyn til hvilke vi maaske beklage, at de historiske Efterretninger ham angaaende bleve os tildeelte med saa sparsom Haand. Dette er især Tilfældet med Hensyn til de Aar, han tilbragte udenfor sit Fædreland. Hvis vi da her eller andensteds i denne For-

tælling skulde have gjort os skyldig i Anachronismer, eller hvis vi maaskee skulde have berettet Noget, der strider imod, hvad der i andre Skrifter om ham er nedlagt: saa maae vi bede den velvillige Læser om Tilgivelse derfor; og det maa da fornemmelig være vor Undskyldning at vi her have sat os et ganske andet Maal end det, en historisk Forfatter eller en Biograph pleier at sætte sig, eftersom han jo i Almindelighed kun vil gjengive beviislige Kjendsgjeringer.

Vi skulle da blot med faa Ord berette, at Fulton i Aaret 1796, kort efter Modtagelsen af Barlows Brev, foretog en Reise til Paris i den Hensigt der at forevise perspectiviske Billeder af samme Slags, som de, Barker fra Edinburgh tidligere havde opstillet.

Af Benjamin West, der virkelig nærrede Velvillie for Fulton, og der i høi Grad skattede hans Talent, havde han modtaget flere Anbefalinger til hans Venner i Frankrig. Senere kom han ved Barlows Hjælp i Forbindelse med flere Medlemmer af Nationalinstituttet og med adskillige andre høit anseete og formaaende Mænd. Understøttet af disse, lykkedes det ham da ogsaa at udføre sin Plan og lidt efter lidt at opstille flere Rundmalerier, som, da Perspectivet i dem endnu nøiagtigere var gennemført end i Barkers Billeder, og da Fulton tillige vidste at sørge for den nødvendige Afvexling, ikke blot i Begyndelsen gjorde stor Opsigt, men der endog fængslede den offentlige Opmærksomhed i meget længere Tid, end man i det ellers ustadige Paris havde kunnet vente.

Barlow og Fulton vare meget glade ved at see hinanden igjen. Det berettes ogsaa om Barlow, der i

hinn Tid var ansat som de forenede Staters Minister i Paris, at han gav Fulton Bolig i sit eget Huus, hvor denne opholdt sig i flere Aar.

Iøvrigt levede Barlow i hine Dage fornømmelig for Politiken. Allerede tidligere havde han udgivet en Afhandling om Manglerne ved den franske Constitution af 1791. Denne Afhandling var bleven læst med meget Bifald, hvorfor han ogsaa af den daværende franske Regjering blev optagen som Borger i Republiken. Senere udgav han de saakaldte Breve til sine Medborgere, hvori han udviklede sine Meninger med Hensyn til de vigtigste politiske Spørgsmaal. Ved alt dette havde han erhvervet sig en stor Anseelse og Indflydelse, som han nu ogsaa gjorde gjeldende for at understøtte sin Vens Plan.

»Underligt er det,« sagde Fulton, da hans Ven havde læst nogle af disse Breve for ham, »at Du, der levede et saadant Drømmeliv i Din Ungdom, nu er vorden en saa ivrig Politicus.«

»En ivrig Politicus var jeg allerede, da vi gjorde Bekjendtskab med hinanden i Amerika,« svarede Barlow, »paa den anden Side har jeg heller ikke opgivet mit Drømmeliv, som Du kalder det, eller min poetiske Virksomhed, som jeg mener, at det bør kaldes. Et af de bedste Beviser derpaa er, at jeg virkelig har fuldendt de fem første Sange af min Columbiade, om hvilket Digt jeg allerede for mange Aar siden har talt med Dig.«

»Men hvorledes i al Verden kan Du forene et saadant Digterliv med Din store og omfattende Virksomhed som Statsmand?« spurgte Fulton.

»Jeg kan give Dig Dit Spørgsmaal tilbage igjen,« svarede Barlow, »hvorledes kan Du forene Dine

mechaniske og matematiske Studier med den Kunst, hvorpaa Du dog nu har givet et saa glimrende Beviis i Dit Panorama? hvorledes gaaer det overhovedet til, at Menneskene kunne forene deres Liv i Dagslyset med den drømmende Tilstand om Natten? Disse to Modsætninger ere bestandig tilstede i alle Mennesker, ligesom de to Poler i Magnetten, og det synes, som om den ene netop fremkalder og betinger den anden.»

»Jeg kan dog endnu ikke ret begribe det,« svarede Fulton.

»Just fordi jeg i det virkelige Liv, trods al min Anstrengelse, saa tit har maattet give efter for Omstændighederne og for det udvortes Tryk, just derfor trænger jeg til en Verden, hvori jeg friere kan bevæge mig; thi naar Du engang læser det Digt, jeg skriver paa, da vil Du mærke, at det sidste Maal for min poetiske Virksomhed og for min politiske Stræben dog er et og det samme.»

De første Rundmalerier, som Fulton fremviste, vare Billeder af London og af Paris. Disse Billeder bleve først malede og derefter oprullede paa Væggen i en dertil indrettet Bygning. Men i de paafølgende Aar bragte han, efter at have foretaget flere Reiser i Nord- og Sydfrankrig og ligeledes i Italien, Belgien og Holland, en endnu større Afvexling ind i sine Malerier, og lidt efter lidt opstillede han Perspektivbilleder af Rom, Florents, Neapel, Amsterdam og af forskellige Byer i Frankrig. Saaledes vandt han allerede dengang, og det uden at anvende nogen af de Kunster, Laura havde omtalt, en temmelig udbredt Navnkundighed baade i Frankrig og i de dertil grændsende Lande.

Under sit forlængede Ophold i Frankrig fortsatte Robert Fulton ikke blot sine mekaniske Studier, men det aabenbarede sig ogsaa senere, at han i denne Tid havde erhvervet sig en usædvanlig Indsigt i Krigsbygningskunsten, hvilket han uden Tvivl skyldte forskjellige Mænd af Faget, som Barlow bragte ham i Forbindelse med. Følgerne af disse Studier bleve synlige i flere Opfindelser, der vel ikke vandt en saa talrig Kreds af Beundrere, som hans Panorama; men der dog, da de ikke grundede sig paa en blot talentfuld Efterligning, men i Sandhed tilhørte ham selv, fandt Anerkjendelse hos de Kyn- dige og sikrede ham et Navn som et virkeligt me- chanisk Genie.

I disse Aar byggede han, som der berettes, en selsom Baad, der kunde bevæge sig under Vandet, og hvorved store Skibe kunde sprænges i Luften. Desuden indrettede han et Savværk, hvorved de haardeste Stene kunde gennemskæres, tilligemed flere Maskiner, som det vel ikke er nødvendigt her at opregne, men der dog vise, at hans Tanker i den- ne Tid havde taget en dristigere Flugt, og at han var bleven Mester i sin Kunst.

Under sit Ophold i Paris oplevede Fulton et Even- tyr, som vi, da det ikke var uden Indflydelse paa hans senere Liv, selv om hans Opførsel ved denne Leilighed skulde berøve ham noget af Læserens Yndest, ingeniunde her tør forbigaae med Taushed.

En Dag i Carnevalstiden havde han tilbragt Af- tenen hos en af sine Venner, der tilsidst, da Aftens- maaltidet var forbi, foreslog, at de skulde besøge en offentlig Maskerade, hvor de, som han sagde,